

Μη απογοητεύεσαι επειδή κάποια προσπάθεια σου απέτυχε. Τα καλύτερα έρχονται όταν δεν τα περιμένεις!

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και...μη

Προχθές το βράδι στην εκπομπή "Επικαιρότητα παντού και πάντα" στο 2MM* όπου είμαι ένας από τους συντελεστές της, προσκεκλημένος μας ήταν ένας συμπαθέστατος και ευφυέστατος νέος, ο κ. Χ. Μαυρολεύτερος, πρόεδρος της φοιτητικής οργάνωσης NUGAS και μεταξύ άλλων τον ρώτησα γιατί οι νέοι διαστάζουν να αναλάβουν τα ηνία στις παροικιακές οργανώσεις. Η απάντησή του δεν με αιφνιδίασε, αλλά ήταν χαρακτηριστική:

"Επειδή δεν γνωρίζουμε τίποτε για τις παροικιακές οργανώσεις. Επειδή δεν υπάρχει επικοινωνία".

"Και γιατί δεν προσπαθήσετε να επικοινωνήσετε με τις οργανώσεις μας;"

"Το επιχειρήσαμε, στείλαμε επιστολές σε οργανώσεις γι' αυτό το σκοπό, αλλά η ανταπόκριση ήταν μικρή", μάς είπε ο κ. Μαυρολεύτερος και αυτό είναι το εύκολο μέρος του προβλήματος, που θα πρέπει ν' αντιμετωπίσουμε αμέσως επειδή δεν έχουμε πια καιρό για χάσιμο. Το δεύτερο πρόβλημα είναι ότι οι νέοι έχουν διαφορετικές προτεραιότητες και σχέδια για το μέλλον των οργανώσεών μας, από αυτό που έχει χαρτογραφήσει ο πρόεδρος της Ανώ Κρύας Βρύσης. Οσο και να επιμένει, όμως, ο αδυσώπητος χρόνος είναι με το μέρος των νέων οι οποίοι τελικά θα πουν τον τελευταίο λόγο. Γιατί, λοιπόν, να α-

ναβάλουμε το αναπόφευκτο; Ας αφήσουμε τους νέους από τώρα να διαχειριστούν όπως αυτοί θέλουν τις οργανώσεις μας, έστω με την βοήθεια της πείρας των ηλικιωμένων εφόσον δεν είναι τροχοπέδη. Τρίτο και σημαντικότερο πρόβλημα

νώσεών μας σύμφωνα με τα μέτρα τους και ηλικιωμένοι έχουν τον χρόνο στη διάθεσή τους για τις "βαριές δουλειές" που δεν μπορούν να κάνουν οι νέοι. Αλλωστε, αυτό δεν συμβαίνει στις οικογένειες όταν οι νέοι αναλαμβάνουν τη

Χάσμα γενεών, ή χάσμα επικοινωνίας;

σύμφωνα με τον κ. Μαυρολεύτερο είναι η έλλειψη χρόνου για τους νέους μας ν' ασχοληθούν με τα κοινά σε μια ηλικία που αρχίζουν την επαγγελματική τους σταδιοδρομία και μια οικογένεια και χρειάζονται την πλήρη αφοσίωσή τους.

Γι' αυτό η συνεργασία και επικοινωνία των γενεών είναι αναγκαία, αν όχι απαραίτητη. Οι νέοι θα προγραμματίζουν το μέλλον των οργα-

νειών τους σύμφωνα με τα μέτρα τους και ηλικιωμένοι έχουν τον χρόνο στη διάθεσή τους για τις "βαριές δουλειές" που δεν μπορούν να κάνουν οι νέοι. Αλλωστε, αυτό δεν συμβαίνει στις οικογένειες όταν οι νέοι αναλαμβάνουν τη

Ολα αυτά πρέπει να δοκιμαστούν

στη λειτουργία των οργανώσεών μας, επειδή δεν έχουμε την πολυτέλεια να αγνοήσουμε τους νέους μας. Τα περισσότερα από τις εκατοντάδες σωματεία μας φυτοζωούν με μερικούς ηλικιωμένους στα συμβούλιά τους και με αριθμό μελών που μειώνεται κάθε χρόνο.

Μια άλλη λύση και πιο πρακτική είναι η συγχώνευση σωματείων μας μέσα σε ομοσπονδίες για να αντιμετωπιστεί η φθορά και η έλλειψη αρκετών νέων που θα αναλάβουν την διοίκησή τους, αλλά και για να προστατευτούν οι περιορισίες τους.

Ομως, τελικά θα πρέπει ν' ανοίξουμε τα κανάλια επικοινωνίας με τους νέους μας και μια πρόταση που έκανα στον κ. Μαυρολεύτερο είναι μια εκδήλωση γνωριμίας τού NUGAS και άλλων νεανικών φορέων με τους ηγέτες των οργανώσεών μας για να συζητηθούν οι δυσκολίες στη προσέγγισή τους και να βρεθούν κοινά σημεία αναφοράς στην προσπάθεια ανανέωσης και αναδιοργάνωσης των παροικιακών οργανώσεών μας.

*** Η εκπομπή "Επικαιρότητα παντού και πάντα" στο 2MM ακούγεται στις ώρες 7-9 κάθε βράδι Δευτέρα έως Παρασκευή στα 1665 AM με ενδιαφέροντες προσκεκλημένους, ανταποκρίσεις από την Ελλάδα και πόλεις της Αυστραλίας, αναλύσεις της επικαιρότητας και τη συμμετοχή των ακροατών.

* Πένθη

Τα ειλικρινή μου συλλυπητήρια στον Τάκη και τη Δήμητρα Σαρέλα για τον θάνατο της μητέρας της, Μαρία Προδρόμου Παπλωματά, που κηδεύεται σήμερα στον ιερό ναό Κοίμησης της Θεοτόκου. Ο θάνατος τού γονιού σε όποια ηλικία είναι πάντα πολύ οδυνηρός και συμμερίζομαι την θλίψη τους. Ας είναι ελαφρύ το χώμα που θα την σκεπάσει.

* Καλό!

Σε μια επίσκεψή του στο ψυχιατρείο, ο υπουργός Υγείας ρώτησε τον διευθυντή πώς διακρίνει αν ένας ασθενής πρέπει ή όχι να εγκλειστεί.

«Είναι απλό», είπε ο διευθυντής «γεμίζουμε μια μπανιέρα και προσφέρουμε στον ή στην ασθενή ένα κουταλάκι, ένα φλιτζάνι του τσαγιού και έναν κουβά, ζητώντας του να αδειάσει τη μπανιέρα».

«Α, κατάλαβα», λέει ο υπουργός, «ένα φυσιολογικό άτομο θα χρησιμοποιήσει τον κουβά γιατί είναι μεγαλύτερος από το κουταλάκι και το φλιτζάνι».

«Όχι», είπε ο διευθυντής, «ένα φυσιολογικό άτομο θα τραβούσε την τάπα. Προτιμάτε κρεβάτι κοντά στο παράθυρο;»

Ακόμη ένα:

Πώς λέγεται η γυναίκα που την ημέρα χρησιμοποιεί την τσάπα στον αγρό και το βράδι "δουλεύει" σε σκυλάδικο;

- Τσαπατσούλα!

Να ξαναγίνουμε φτωχοί

Αν και διαφωνώ κάθετα με την πρόταση να ξαναγίνουμε(;) φτωχοί αυτοί που κατάφεραν να αποκτήσουν κάποια περιουσία, το παρακάτω κείμενο τού Γιάννη Ξανθούλη* που έλαβα με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο είναι χαριτωμένο και περιέχει κάποιες αλήθειες, γι' αυτό το αναδημοσιεύω:

Να ξαναγίνουμε φτωχοί. Όπως ήμασταν πάντα. Όπως οι ήρωες των παλιών αναγνωστικών που οι γιαγιάδες έμοιαζαν με γιαγιάδες, όπου οι μπαμπάδες επέστρεφαν το μεσημέρι για να καθίσει όλη η ελληνική οικογένεια στο τραπέζι και να φάει το σεμνό φαγητό -όσπρια πεντανόστιμα και ζαχαβατικά με μαύρο ψωμί μοσχοβολιστό- ενώ η γάτα και ο σκύλος περίμεναν στωικά να 'ρθει η σειρά τους ... Να ξαναγίνουμε φτωχοί όπως ήμασταν πριν σαράντα και πενήντα χρόνια. Τότε που ονειρευόμασταν εν μέσω γκρι, μπλε και μπεζ χρωμάτων, τότε που καμιά Ελληνίδα δεν φιλοδοξούσε να γίνει ψευδοξανθιά, τότε που η λάσπη κολλούσε συμπαθητικά στα παπούτσια μας και οι αυθεντικοί ζήτουλες βρισκόνταν έξω απ' τις εκκλησίες περιμένοντας το τέλος της λειτουργίας και του μνημόσυνου.

Να ξαναβρούμε -γιατί όχι- και τους παλιούς καλούς εχθρούς (κυρίως από τα βόρεια) που σήμερα τους έχουμε σκλάβους στα παβιγιόν μας. Να ξετρελαθούμε από την επικοινωνιακή μας υστερία με τα σιχαμένα κινητά τηλέφωνα που κατάργησαν κάθε έννοια ιδιωτικής ζωής. Να σκάψουμε στις αυλές -όσοι έχουν αυλές- και να κάνουμε παραδοσιακούς ασβεστόλακκους για να ασπρίζουμε τα δέντρα έτσι για καλαισθησία και υγεία. Να βρούμε πάλι τη σημασία του χώματος καταργώντας το καυσαέριο του επάρατου τρέχοντος πολιτισμού. Να εφεύρουμε τις παλιές νοσοκόμες που σέρνονταν από σπίτι σε σπίτι ρίχνοντας ενέσεις πενικιλίνης στα οπίσθια ολόκληρου του Έθνους.

Να μάθουμε να χρησιμοποιούμε τα κουλά μας χέρια σε δουλειές που σήμερα δίνουμε του κόσμου τα λεφτά, όπως μεταποίηση ρούχων, αλλαγές γιακάδων στα πουκάμισα, καρικώματα στις κάλτσες, υδραυλικές και σχετικές εργασίες. Να απαγορευτεί διά ροπάλου το γκαζόν που για μας τους πρώην φτωχούς δεν σημαίνει απολύτως τίποτα. Στη θέση του να φυτευτούν λαχανικά ή και οπωροφόρα για να μην καλοσυνηθίζουμε την κάστα των μανάβηδων. Κάποτε ο μαιντανός, τα κρεμμύδια και τα σκόρδα ήταν τα βασικά καλλωπιστικά των κήπων μας.

Να επανακτήσουμε το κύρος μας, χρησιμοποιώντας βέργες κι ό,τι τέλος πάντων απαιτούσε ο βασικός σωφρονιστικός κώδικας τα χρόνια της περήφανης ανέχειας... Σταματήστε τις ψυχολογίες και τις παραφιλολογίες για τα «τραύματα» των παιδιών. Μόνο λύσεις γήινες και πρακτικές θα αποκαταστήσουν την τρέλα και το χάος που υπαινίσσονται οι στατιστικές.

Να θυμηθούν οι Νεοέλληνες πως προέρχονται απ' τον Μεγαλέξανδρο, από τον Μιλτιάδη, τον Αριστείδη και προφανώς απ' τον... Αλκιβιάδη, πράγμα που σημαίνει ότι μπορούν να βάλουν σε ενέργεια τον «δίκαιο θυμό» αν συμπέσουν με ληστές τραπεζών, περιπτέρων, σούπερ μάρκετ και κοσμηματοπωλείων. Κανένας δισταγμός. Τα παλιά χρόνια για ψύλλου πήδημα σε μπαγλάρωναν. Ουμήσου και κόψ' τους τα χέρια ή και τα αχαμνά. Επιτέλους ας σταματήσουμε την ευρωπαϊκή μας ψυχοπάθεια ...

Μη φοβάστε τη φτώχεια. Η πατρίδα μας είναι ευλογημένη έστω κι αν δεν παράγει λαμαρίνες αυτοκινήτων ή καλής ποιότητας νάρκες και όπλα για τριτοκοσμικούς. Θυμηθείτε την ευλογία του ελαιόλαδου, της κορινθιακής σταφίδας, του χαλβά Φαρσάλων, των εσπεριδοειδών, της σαρδέλας και των λατρεμένων ραδικιών. Λάδι, χόρτα, ελίτσες, λίγο τυρί και ψωμί ζεστό, να φρεσκάρουμε στο μνημονικό μας το παλιό αναγνωστικό του Δημοτικού. Το ξέρω πως είναι ζόρι να κόψουμε το σούσι απότομα, όμως ήρθε ο καιρός να αναβιώσουμε την όπερα της πεντάρας, της δεκάρας και των άλλων χρηστικών μας αξεσουάρ. Μια δοκιμή νομίζω πως θα μας πείσει ...

Ζήτω η Ελλάς και ο θεός των μικρών πραγμάτων μαζί μας.

* Ο Γιάννης Ξανθούλης γεννήθηκε το 1947 στην Αλεξανδρούπολη (από γονείς πρόσφυγες από την Ανατολική Θράκη).